Пригорнися до мене,
Обігрій мою душу,
Прожени люту стужу
Й крижану заметіль.
Я напружу стремена,
Осідлавши гнідого,
І помчуся в дорогу,
Де вишневий кальвіль.

Може, там стріну долю
Чепурну й незрадливу,
Попрошу в неї дива
Й порятунку від ран.
І в одвічному колі,
Де щезають світанки,
Полоню, наче бранця,
Чарівний талісман.

Як вернуся до тебе
Без жури і печалі,
Розтривожені далі
Заясніють добром.
Ми всміхнемось до неба
Втаємниченим зором,
І полинем в простори
За пташиним крилом.